

Paní Marie Chaloupková

Příběh paní Marie Vodákové začíná v jedné malebné vesničce v západních Čechách. Roku 1934 její otec postavil na dluh stáje, které jsou později hlavní příčinou jejich vystěhování, ale o tom až později... Píše se rok 1948, válkou zničený svět je zachvácen bídou a tak je každý pěstitel nucen dávat „dodávky“ poměrnou část své úrody úřadům... z chudých lidí dělají ještě chudší... a zakládají se JZD. Otec paní Vodákové ale odmítne své stáje připojit k družstvu a navíc se objeví nějaké nedodávky, a tak je roku 1952 předvolán na výbor, odkud už se nevrátí, a po rozsudku je přesunut do vězení v Plzni. Její maminka zůstala doma a musela se starat o děti a všechno dobytek sama... Paní Vodáková byla nadějnou studentkou, ale režim jí bohužel nedovolil dostudovat, byla totiž dcerou „vesnického boháče“, a tak musela pracovat v továrně... a potom přišel ten den...

Pamětník: 10:04 – 10:33

„To bylo jednadvacátýho, já jsem byla nemocná, měla jsem teplotu, takovou virózu, osmatřicet teploty, ležela jsem a to si pamatuju jak dnes, přišli dva páni v kožených kabátech a řekli nám, že v pondělí se budeme stěhovat, během dvou dnů “

paní Vodákovou odvezli do továrny k rozvázání pracovního poměru, nikdo z její rodiny však nevěděl, kam ji vezou a jestli se vůbec vrátí, měli o ni strašný strach... naštěstí se ale asi po dvou hodinách vrátila.

O dva dny později přijelo stěhovací auto a nám už dobře známí muži v kožených bundách, aby je převezli na výbor, kde budou přiděleni na státní statek...

Pamětník: 12:53 – 13:03

„My jsme vůbec nic neměli v ruce, vůbec žádný papíry, my jsme vůbec nevěděli, kam pojedem.“

Krátce po přestěhování se na podmínku vrací tatínek z vězení...

Jednoho dne k nim na státní statek přijde známý z jejich rodné vesnice a přinese jim podporu, celá vesnice se složila, aby jim pomohla...

Pamětník: 9:36 – 9:51

„Na to do dneška vzpomínám a kdykoliv podporuji některý ty aktivity, charitu nebo prostě některý ty věci co jsou spojeny s pomocí těm druhým tak vždycky velmi ráda, abych to nějakým způsobem oplatila“

V roce 1958 paní Vodáková poprvé žádá o důchod pro svou maminku, bohužel neúspěšně... Roku 1958 konečně dostávají alespoň 285 Kč na měsíc...

Na státním statku se zatím seznámila se svým budoucím manželem, se kterým se později přestěhují do Trutnova a mají spolu synka Petra.

Roku 1968 se paní Vodáková vrací do rodné vesnice, aby se mohla starat o nemocnou tetu, slíbila to své babičce...

Pamětník: 23:44 – 24:52

„Mnozí se tomu divili, ale nelitují toho“

Ve své rodné vesnici od té doby žije dodnes...

Pamětník: 29:30 – 29:50

„Přes všechny ty neradostné okamžiky v životě mi zůstala víra, naděje a víra v dobro a za to vám děkuji a přeji vše nejlepší!“